

MUZIEKTHEATER

Requiem voor wie gebleven is

Ramble song is een buitenbeentje in het oeuvre van Berlin: geen documentaire voorstelling, maar een filmconcert dat de blik naar binnen richt.

Gilles Michiels

Donderdag 1 juli 2021 om 3.25 uur

Omringd door het publiek zitten vier muzikanten. Koen Broos

Omringd door het publiek zitten vier muzikanten. © Koen Broos

Ramble Song

Berlin

Tot 5/6 in De Singel, vanaf 8/8 op tournee

Het album *Ramble song* is beschikbaar op plaat en op Spotify

★★★☆☆

Een meisje gaat met een ballon op een landingsbaan zitten. Drie meisjes spelen trompet op een verlaten strand. Een vrouw telt littens voor de spiegel. Een man gaat in een doodskist liggen. Een man graaft in een grasveld een huis van lucht en plaatst er een brievenbus naast.

Het zijn taferelen van verstilling die je in deze atypische Berlin-voorstelling ziet. Waar de makers Bart Baele en Yves Degryse doorgaans film en performance versmelten in een documentaire insteek, moet je dit verhaal zelf in elkaar puzzelen. *Ramble song* is een associatieve tocht langs vaak ingetogen tranches de vie, die in deze cirkelvormige installatie op een 360 graden-videoscherm worden getoond.

Centraal in de installatie, omringd door het publiek, zitten vier muzikanten, met naast Berlin-componist Peter Van Laerhoven ook Eric Thielemans (drums), Tim Coenen (gitaar) en Tine Hubrechts (cello). Hun muziek, tussen soundscape, krautrock en hedendaags klassiek, is de constante in deze voorstelling, maar ook zij eist niet de volledige aandacht op. Daarvoor blijft de performance erg dienstbaar.

Introspectie

Waar ligt dan het gewicht van deze voorstelling? Boven de muziek verschijnen tekstflarden op het scherm, als een stemloze parlando. Het zijn dromerige gedachten, over ter wereld komen en de moed om daar te blijven, over welke weg je moet nemen als alle tegenstrijdige uitersten – ultieme hoop en wanhoop, euforie en crisis – naast elkaar bestaan.

Ramble song kiest wellicht de moeilijkste weg: de middelste, die van ambigüiteit. Op deze beelden krijgt vergankelijkheid iets vitaals, uitbundigheid wordt sereen, absurditeit oogt vanzelfsprekend. Wil deze reeks eigenzinnige scènes eerst moeilijk een geheel vormen, dan begrijp je naderhand dat ze eerder tot introspectie dan interpretatie uiten. Alsof de makers deze keer de sleutels aanreiken om je binnenwereld te documenteren.

Met thema's als dood en eenzaamheid en de intieme publieksopstelling is de coronacontext onmogelijk uit deze voorstelling weg te denken, de toon blijft wel meanderend en poëtisch. Dit werkje, zowel rouwritueel als acte de présence, laat zich meer voelen dan lezen. En dat is moedig.

Verschenen op donderdag 1 juli 2021

Lees de volledige
krant

(<https://markup.standaard.be/extra/static/checkapp/index.html>)